

Neomejeno

zaupanje

vživajo in zaslužijo

MAGGI JEVE kocke

(gotova goveja juha)

MAGGI a 5 vinarjev,

kèr so z največjo skrbnostjo

narejene. V kakovosti so

najboljše!

Pazi naj se na ime MAGGI in na varstveno znamko krijevo zveto.

Politični pregled.

Cesarjeva beseda. Naš sivilski vladar je gotovo najboljši zaščitnik in zagovornik miru, saj je svojo osebno hrabrost že kot 18 letni mladenič v krvavi bitki dokazal. Na to cesarjevo miroljubnost pa zdaj tudi nasprotniki monarhije. Zaradi te miroljubnosti si upajo tudi Srbi vse mogoče prednosti in njih napadi na našo državo so že pobalinski. Pa se motijo, ti širokopustni „Jugoslovani“, ako misljijo, da bode ta cesarjeva miroljubnost vsako žaljenje mogočne naše države dopustila. Cesar je napačno mnenje sam pred kratkim razpršil. Kajti rekel je napram neki visoko stoječi osebi: „Ich bin für die Aufrechterhaltung des Friedens, jedoch nicht um jeden Preis. Wir können uns doch nicht alles gefallen lassen!“ Slovensko se glasijo te cesarjeve besede tako-le: „Jaz sem za vzdržanje mira, ali ne za vsakoten. Mi si vendar ne moremo vsega dopasti pustiti!“ Te cesarjeve besede so jasne in gotovo jih bodejo tudi straniki naše države razumeli!

Korošec — od cesarja hudo okregan! Ob priliki zadnjega zasedanja avstrijskih delegacij nagovoril je naš sivilski cesar celo vrsto poslancev, med drugimi pa tudi voditelja štajerskih slovenskih klerikalcev dra. Korošca. Ta kaplan, ki nosi brez vsake pravice duhovniško obliko, kén ne izvršuje že leta sem duhovniški poklic, ta duhovniški deželni zbor ubili in ki tudi sedaj v teh težkih časih v državnem zboru delo preprečijo. Cesar je Korošcu pravojstro rekel, da bi bilo želeti, da štajerski deželni zbor zopet deluje. Malokajd se naš vsem narodom in strankam ednako pravičen vladar v politiko spušča, — a tokat je moral Korošec in njim vsa slovenska farška stranka izvediti, da je cesar stiskodljivo slovensko politiko nedovoljen.

Blagor dela

doseže le tisti, ki gré s polno močjo in zdravjem na vsakdanje delo. Kdor pa n. pr. na revolucionarnih, gihtičnih bolečinah ali na posledicah takšnega prehlajenja trpi, večidel ni zmožen, uporabiti svojo polno moč v delu.

Tu se izkaže preizkušeno, dobro domače redstvo, kakor je Fellerjev fluid z zn. „Elsafluid“, mnogokrat kot zvesti pomočnik, vstavlja bolečine, okrepa muskuljne in živce, in bi moralo biti vsled tega vedno pri hiši. Znana pe-

Napad na smodnišnice. Skoraj neverjetna vest prihaja iz Gradca: Neznani zločinci hoteli so v noči od torka na sredo v Kalsdorfu ter na Lazarettfeldu pri Gradcu tam oplenili smodnišnice (Pulvertürme) v zrak spustiti. Zločince je huda meglja pospeševala. Približali so se poslopjem na raznih točkah. Ali vojaška straža jih je opazila. Vojak je zaklical trikrat svoj „Wer da“, ko je videl v meglji enega moža prihajati. Kot odgovor pa je neznanec potegnil revolver in je na vojaka ustrelil. Krogle je vojaku roko predrla. Vojak je potem tudi dvakrat ustrelil, istotako drugi vojak pri sosedni smodnišnici. Ali zločincem se je vendar posrečilo pobegniti. Vojaška in civilna oblast je napravila takoj vse potrebno, da se napadalce vame, ali doslej brez vsacega uspeha.

Krvavi izgredi v Budimpešti. Socialni demokrati hočejo s pouličnimi izgredi vojno nevarnost odpraviti. To je seveda ravno tako, kakor če bi se hotelo ogenj z oljem pogasiti. V nedeljo imeli so v Budimpešti veliki shod, katerega se je okroglo 3000 delavcev udeležilo. Kèr so udeleženci kaj v začetku shoda „živel a republika“ vpili, je vladni zastopnik shod razpuštil. Na ulici je prislo vseled tega da hudiči izgredov v kravah bojev z policijo. Delavci so policijo napadli s kamenji in pričeli nanjo iz revolverjev streljati. Enemu policistu je bil konj ustreljen. Mnogo policajev in drugih oseb je ranjenih. Le v težkem boju zamogli so stražniki izgrednike razgnati. 86 oseb je bilo aretiranih. Taki brezmiseln izgredi so v splošno škodo državi in prizadetim odnosno zapeljanim delavcem. Odgovornost pade vsled tega na njih povzročitelje.

Naš prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand odpotoval je pretekli petek v Berlin, da ostane tam za nekaj dni pri velikih lovih kot gost nemškega cesarja. Potem se je zopet vrnil na Dunaj. Ta obisk je imel seveda glede vojnega položaja veliki pomen. Nemčija je naši državi do skrajnosti zvesta in njenoro orožje je Avstro-Ogrski na razpolago. Na Rusijo, ki bi tako rada našo monarhijo napadla, napravil je ta velepolitiki obisk globoki vtiš. Zanimivo je tudi, da se je podal avstro-ogrski šef generalštaba Schemua v Berlin in je imel tam daljše posvetovanje s šefom nemškega generalštaba. Kako revna in zapuščena bi pač bila naša avstrijska domovina, ko bi ji ne stala ob strani vedno „in schimmernder Wehr“ močna Nemčija! Ta Nemčija je Srbi pred 4 leti vzela vso veselje do vojne zoper Avstrijo, in ako se te nevarne sedanje zmešnjave zopet mirnim potom rešijo, imamo to le zvestobi in odločnosti prijateljski Nemčiji Zahvaliti.

Nemško-avstrijska zveza. Z ozirom na nevarni položaj, v katerem se nahaja naša država vsled zahrbtnje ruske politike, je vsebina zvezne med Nemčijo in Avstro-Ogrsko prav zanimiva. Glavne tocke te pogodbe se glasijo: 1) Ako bi bila ena teh dveh držav od Rusije napadena, je druga država obvezana, da ji v vso svojo armado pomaga in da mir le obenem ter sporazumno z napadenem državo sklene. — 2) Ako bi bila ena teh dveh držav od kake druge države razvzena Rusije napadena, moral bi druga dobrohotno stališče napraviti zavezniči zavzeti. Ako bi pa bila napadalna država v katerem koli oziru od Rusije podpirana, obvelja pod 1) omenjeno določilo. — Iz te pogodbe je razvidno, da je v sedanjem položaju pomoč mogočne Nemčije samoumevna in sigurna.

snica in pisateljica Paul Maria Lacroma, pleme-nita Egger-Schmitzhausen, se je v nekem na apotekarja Feller naslovljenem pismu tako-le izrazila: „Sili me Vam povedati, kako neskončno dobro mi je storil Vaš po baronici Freytagh dobljeni fluid z. zn. „Elsafluid“ za mojo neuralgijo obraza. Sprejmite iz velike množine v najtoplejšo hvaležnost zavezana človeštva najtoplejšo zahvalo itd.“ Tisočero ednakih izjav iz vseh krogov govori o blagonosnem, zdravilnem in marsikako bolečino odstranjujočem vplivu tega domačega sredstva, od katerega se 12 malih, 6 dvojnih ali 2 špecialni steklenici franko

Čehi in Avstrija. Samoumevno je da igrajo češki rogovileži tudi zdaj prav očitno protivavstrijsko gonjo. Glavni vodja je seveda znani češki hujšač poslanec Kloufač, ki se vozi po Srbiji in brati s tistimi kraljemonci, kateri misljijo tudi Avstrijo preplašiti. Res čudno, da se naša država take Kloufače dopasti pusti. V raznih čeških mestih, zlasti v Podiebradu so Čehi napravili protivavstrijske demonstracije in so pri poslopijih avstrijskih oblastij vse šipe pobili. Oblast je morala prav ojstro nastopiti, da je tej gonji konec napravila. Čehi hočejo seveda v inozemstvu vtis napraviti, kakor da bi naša monarhija vsled notranjih bojev ne mogla srbskih prevnetnosti vstaviti. Pa se motijo! Avstrijska moč je v notranjem ravno tako krepka, kakor na zunaj; par čeških kričačev še ne bode lice naše države spremeni!

Češki oficirji. Zadnjič enkrat se je vsled neprevidnosti posameznikov v Pragi izvedelo, da imajo češki oficirji nekaki „klub c. in kr. čeških oficirjev.“ Posamezni češki oficirji so torej že pozabili, da so uslužbenci Avstrije. Oblast je te možice v Galicijo in Bozno prestavila, kjer se jih bode gotovo vroča „slovenska“ kri ohladila.

Črnogorski denar. Davčne oblasti v Bozni, Hercegovini in južni Dalmaciji jemale so doslej tudi črnogorski denar v plačilo. Zdaj je avstrogorska vlada to iz umetnih razlogov prepovedala. Črnogorski denar torej nima pri nas nobene veljave.

Poizkušeni umor carja? Dne 18. t. m. se je peljal ruski car iz Spale v Carskejo Selo. Ko je dvorni vlak že zapustil postajo Koslova-Ruda, našli so tam na enem kraju šine in švelne razbite ter tudi kamenje na progi. Bržkone so mislili anarhistični zločinci, da bode carjev vlak šele pozneje vozil in so hoteli vlak iz tira vreči ter na ta način carja umoriti.

Izvoz zlate. Te dni se je odpeljalo v Rumunijo več kot deset milijonov v zlatu. Denar je poslala banka v Brüsselu s posebnimi strogo zastraženimi vagoni.

Potrdil je naš cesar od koroškega deželnega zabora sklenjeno postavo gledè učiteljskih plač.

Sramoto celi avstrijski državni zbornici je napravil poljski klerikalni poslanec Jedynek. Mož je namreč doma sleparil z živinskimi listi in ga je zbornica vsled tega sodniji izročila.

Psi kot straže. V zadnjem času so se ponavljali poskušeni napadi na avstrijske smodnišnice (Pulvertürme). V nekaterih krajih naši vojaki vsled megle in teme ponoči svoje dolnosti ne morejo izpolniti, vsaj tako vestno ne, kakor bi bilo to želeti. Vojna uprava je vled tega poskusila vpeljati in dresirati pse kot pomičnike straže. Ako se bodejo poizkusiti posrečili, se te stražne pse splošno v naši armadi vpelje.

Težki časi.

V tem usodepolnem času, ko se gré za življenske interese monarhije, se slovensko časopisje — vkljub temu, da je obstoj monarhije iz prav razumljivih vzrokov za Slovence ravno tako važen kakor za vsacega Avstrije — se torej slovensko časopisje ne zavzema zanje, temveč podpira z navdušenjem, ki bi bilo boljše stvari vredno, srbske izzivalne zahteve.

Slovensko časopisje prezira popolnoma spoštovanje, moč in življenske pogoje monarhije; za to časopisje ima interes le bodočnost Srbije, iz polnitve vseh njenih zahtev in želj na troške Avstrije. Celo oni del slovenskega časopisa (kleri-

za 5 kron od dvornega lekarnarja Feller v Stubicu, Elsaplatz št. 241 (Hrvatska) dobi.

Tudi drugi Elsa-preparat in sicer Fellerjeve odvajalne Rhabarber-pilule z zn. „Elsapillen“, zamoremo iz izkušnje priporočati, kajti odkar jih rabimo, imamo popolnoma zdrav želodec in dober tek, urejeno odvajanje in nobenih želodčnih bolečin. Tudi, da se ta preparat, od katerega stane 6 škatljic franko 4 krone, pristno dobi, naslovi naj se na lekarnarja Feller v Stubicu, Elsaplatz št. 241 (Hrvatska).

kalni), ki se preje ni mogel dovolj bahati s svojim „avstrijskim patriotizmom“, govoril danes z drugim glasom, ki se komaj od najradikalnejših belgradskih listov razlikuje. Vsaka Avstriji so vpražna notica in ozemskoga časopisja, vše kar zamore avstrijski veljavi škodovati in avstrijsko diplomacijo poniževati, — se nakreči način v slovenskem časopisu objavlja. Vsaka izjava najhujših nasprotnikov monarhije se z debeličkimi prinaša.

Začasa aneksije Bosne se je del slovenskega časopisa za Srbijo zavzemal. **Zdaj pa so vsi slovenski listi v taboru najzagriženijih sovragov Avstrij. Te slovenske liste je prijela nekaka srbofilska pjanost in v sovražnih napadih proti Avstriji ne poznajo nobenih mej.**

„Združimo se v skupnem boju proti skupnemu sovražniku“, — pisal je neki slovenski dnevnik ob priliki spora s Srbijo. Pod tem geslom gre danes vse slovensko časopisje naprej: **za slovenske liste je Avstria skupni sovražnik Jugoslovanov in vsled tega tudi Slovencev.**

Zal da ima to stališče slovenskega časopisa težke in hude posledice. Slovensko kmetijsko prebivalstvo imelo je doslej dobro avstrijsko in patriotsko mišljeno. Vsled Avstriji sovražne serbofilske pisave prvaškega časopisa postaja ljudstvo zdaj zbegano in prihaja na nevarna pota. Velika množica ravno v političnih zadehah ne zna pravo od krivega ločiti. Ako ji njen časopis dan za dnevom v vseh glasovih pridigne, da je avstrijska monarhija najhujši sovražnik Jugoslovanov in Slovencev, in da imajo svoj dobitek le v podpori srbskih zahtev, — potem se bode seveda ljudsko mnenje spremeno in temu nasproti ne sme biti Avstria brezbrizna.

Vlada bode morala torej iz državnih interesov to ljudstvo zastupljajoče nastopanje slovenskega časopisa vstaviti, dokler ne bode prepozno.

Posneli smo ta skozinsko resnični članek nekemu listu in mislimo, da je to potrebno. Slovensko ljudstvo je bilo vedno Avstrij zvesto. Ali ljudstvo je danes razburjeno, vznemirjeno, ljudstvo se na shodi hujška in v časopisu napačno podučuje. Zato pa se mora ljudstvo oči odpreti! Naš „Stajerc“ je edini slovensko pisani list, ki v teh težkih bojih ne prelomi zvestobo do Avstrie. Zato pa vsi na delo za „Stajerc“!

MOJA STARA

Izkuljena me uči, da rabim za negovanje moje kože le Stecken-pferd-lilijino-mlečno milo od tvrdke Bergmann & Co. Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobri povsod 229

Novice.

Naša državna zbornica zopet zbornuje in zato bode zanimivo par številki iz njenega življenja. To „življenje“ v drž. zbornici prične ob pol 6. uri zutraj; takrat pridejo vozovi z mesom. Ob pol 8. uri pride prva pošta. Služba pošte traja do pol 9. ure zvečer. V tem času deluje 29 poštnih vozov. Ta pošta rabi 8 uradnikov in 6 služabnikov. V enem samem letu odpošlje ta pošta 620.000 navadnih pisem, 211.000 dopisnic, 494.000 tiskovin, 38.000 rekomandiranih pisem, 40.000 poštne prostil pošiljatev, 8000 zavojev, 16 000 telegramov in 20.000 pogovorov s telefonom. Razven poslancev, ministrov in njih uradnikov potrebujejo pošto zlasti časnikarji. V zbornici je namreč 130 zastopnikov raznih časopisov. Stenografski urad zbornice potrebuje 18 državnih uradnikov; ali ob dnevnih sej se poklicuje še kakih 8 do 10 štenografov. Vsa ta poročila in sploh vse zbornične potrebeščne spravi v tisk c. k. dvorna in državna tiskarna. Ta velikanska tiskarna uslužuje edino za zbornična opravila 1 nadfaktorja, 3 faktorje, 60 nočnih in 45 dnevnih stavcev, nadalje 50 knjigovezov in 6 mašinistov. V tej tiskarni teče vedno 20 do 60 mašin. 6 delavcev odnaša tiskovine, odvaja jih pa en težki

automobil in en manjši motorni voz. Skupno je edino zaradi državne zbornice 215 oseb uslužbenih in nastavljenih. Pomisliti se mora, koliko delavcev, obrtnikov, literantov itd. je še treba; saj ima zbornica 24 žensk le za čiščenje in ribanje nastavljenih. Prav zanimive so tudi številke zbornične restavracije ali gostilne. V tej „krčmi“ je uslužbenih 30 kelnerjev, 5 blagajnica, 1 gospodinja, ena ženska, ki ima skrb za 3000 namiznih prtot in 6000 servitjet, in cela vrsta drugih oseb. Računati se mora vsak dan na 500 gostov. V gostilniški kuhinji se naroči vsak dan 200 kil govejega, 100 kil svinskega ter telečjega mesa, ob petkih pa tudi 100 kil rib za pobožne poslance. Kajti appetit imajo naši poslanci hvala Bogu vedno. Saj je dokazano, da so naši ljubi poslanci zadnjih v 10 mesecih 40.000 knedelnov pojedli . . . Torej laže vsakdo, kdor pravi, da naša državna zbornica ničesar ne storí . . .

Vboga žival! Mestne babnice nosijo v vedeni večji prismojenosti na svojih grozovitih, „modernih“ klobukih pol metra dolge igle. Človek se danes že raje na ježe vsede, nego blizu take „dame.“ Pa tudi žival spravljajo te s klobučnimi iglami oborožene babure v nevarnost. V bavarjem mestu Dingolfing izgubila je neka babnica iz svojega „piča“ eno teh igel v veliko stekleno zvezdo. K nesreči je prisel lep vol nekega kmeta in je iglo — pogolnil. Vboga žival, ki je popolnoma nedolžna na tej nesrečni modi, je moral poginiti, ker ji je igla želodec in pljuče predrla.

Ruski poslanec — tat. V korumpirani Rusiji je vse mogoče. V državi, kjer se krade cele železniške vlake kakor v Srbiji kozličke, kjer ropajo vsi, od velikih knezov čez najvišje uradnike pa do zadnjega pisača, seveda tudi poslanci ne morejo biti pošteni. Zdaj se je n. p. izvedelo, da je poslanec ruske dume Kusnetzow poglavarjajoči razširjene tatinske bande. Ta banda je v zadnjih tednih celo vrsto velikih vlotov izvršila, tako n. pr. vlot v palači grofa Stroganowa, kjer je ukradla 50 000 rublov. Doslej se je tej tatinski bandi in nje poglavarju poslancu Kusnetzow okroglo 30 težkih vlotov do kazalo. Tatinski poslanec je seveda zvesti pristaš ruske vlade, kajti voditelji ruske vlade tudi kradejo . . .

Koliko stane moderna vojna? Da se razume velikanske troške modernih vojsk, so pač številke iz kitajsko-japonske in iz rusko-japonske vojne zanimive. Prva vojna je trajala od 1. avgusta 1894 do 10. maja 1895, torej 283 dni. Japonski izredni izdatki te vojne so znašali skoraj 39 milijonov kron, skupni izdatki za armado in mornarico pa 70 milijonov kron. Le za vojne parnike se je vsak dan okroglo 150.000 K porabilo. Rusko-japonska vojna pa je trajala od 10. februarja 1904 do 16. oktobra 1905, torej 614 dni. Izredni vojni izdatki so stali Japonsko 202.700.000 K, skupni izdatki pa več kot 450 milijonov. Iz teh številk je pač razvidno, da so bremena vojne pač velikanske in da jih čutijo prizadete države v svojem gospodarstvu ne samo desetletja, marveč tudi celo stoletje. Koliko koristnega bi se lahko s temi velikimi svotami za človeštvo in njegovo kulturno storilo!

Ljubi „Stajerc!“ Kmet pride k advokatu in mu razjasni svoj slučaj. „Ja“, pravi advokat, „Vaša stvar stoji slabo. Ko bi vsaj eno pričo imeli . . .“ Kmet pa odgovori jezno: „Kaj, pričo? Ako bi imel pričo, potem ne potrebujem nobenega advokata!“

Prašičja kuga se na Ogrskem grozovito razširja. Prizadetih je okoli 2.200 občin z več kot 9.300 posestev. Poroča se, da je že 200.000 svinj obolelo in da so vsi koraki proti tej grozni bolezni doslej brez uspeha ostali. Kmetje v obmejnih krajih, pozor!

IZ SPODNJE-STAJERSKEGA.

Na naš shod vabimo vse, ki se za stvar zanimajo. Tudi politični nasprotniki (razven znamenih zagriženih hujškačev) naj pridejo. Mi se ne bojimo javnosti in vsakdo dobi prosto besedo. Seveda pa smo tudi vse potrebitno preskrbeli, da se ne bode mir kalil in ako bi morda kakrogovilež hotel zmešnjave delati, si bode prste osmidli. Somišljenuki, pridite v polnem številu!

Naš shod, ki se bode to nedeljo vršil, je

slovenskim prvkom še tiste klavrnne ostanke pameti zmesa, katere jim je pijana navdušenost zaradi balkanskih zmaga še pustila. Bojijo se tega shoda, ker so doslej ljudstvo farbali in za nos vodili in vedo, da bodemo mi ljudstvu oči odprli. Nas pusti seveda prvaška jeza in razburjenost popolnoma hladne. Nas shod ima tako veliki pomen, da bodejo nasprotniki ta pomen še prav gotovo čutili. Raztrgati hočemo pajčolan, s katerim so prvaki ljudstvu prosti pogled branili. Povedati hočemo resnico o Avstriji in njenih sovražnikih, ne iz kakšnega hinavskega „patriotizma“, marveč iz globokega prepričanja, da je treba v teh resnicah s katerimi Avstriji zvestobo održati. V tem znamenju bode naš nedeljski shod zborval!

Jeza, huda jeza je prijela slavne naše slovenske pravake, ker smo mi hudočni „Štajerci“ sklical za to nedeljski shod, na katerem hočemo govoriti o vojni na Balkanu ter njenih posledicah. Verujemo prav rádi, da smo pravokom neprjetni. Kajti ti ljudje se ravno bojujejo resnice, kaker vrag križa. Pa motijo se močno, ako mislijo naše odkrito in jasno delo z gradom, obenem pa smešnimi psovkami preprečiti. Tako pluvanje političnih otročajev ne škoduje ničesar. Zato naj klavrnji „Čekūnec“ v „Slovenski narod“ izliva svojega žolca kolikor hoče, pametni ljudje se njegovim rovtarskim maniram le smejoj. „Čekūnec“ bode nas s svojim pobalinskim prevarjanjem enkrat naprosil, da zaropatomo tudi in in sicer tako glasno, da dobi cela vrsta srstkih psovk v „narodnem domu“ nevzdržljivi nikod. Tisti ljudje, ki so osebno ravno tako bokeruti kakor njih politika, ki so nas doslej in milo prošnjo do izvajanja zadnjih konsekvens, zadržali, ki svoje propalosti z osebnimi psovkami ne bodejo prikri, da tudi ljudje torej nikanikar ne zdajo na našo potrežljivost. Stavila sila do vremena! Opaziramo torej „Čekūnca“ zadnjikrat, da naj poneha s svojimi pod zaščito ljubljanskih porotnikov izpljuvanimi osebnimi napadi, kajti drugače si izvolimo tudi mi geslo Klin s klinom! In potem bodejo v Celju pravčno gledali . . . Ptujski popi pa, ki ledjo zdaj nakrat pred svoj čas od njih prekljinjajočih srbsko prijaznih voditeljih na trebuhi, naj le Ljubljano dopisujejo. Blato, ki ga mečejo proti naprednim osebam, pade na njih nazaj. Bomo doslej sploh prepolne vniknili. Ali ostajajoči izjavljamo prav odločno, da bodoemo z vso odločnostjo počenjanje pravštva bičali. Kajti časi so preresni, da bi smeli narodniški in farški hujškači ljudstvo v veleizdajo hujšati. Da je to naše stališče pravo, bode nedeljski shod dokazal.

Srbi v Ptiju. Sirni svet menda še ne vedo, da imamo tudi v Ptiju „Srbe.“ Sicer to niso pristni, rojeni Srbi. Ne, doma so iz Haloz in Krčevine, iz Spuhla in Bukovcev, iz Žabje ves in Podvinc, deloma tudi iz nemških krajov. Ali balkanski dogodki so te možice tako razburili, da danes komaj vedo, ali so mandelci ali bice; čisto pozabili pa so, da eksistira Avstrija in slovenstvo. Postali so „Srbi!“ Po nevadi se zbirajo ti ptujski Srbi v Mahoričenih krčmi. Tam tuhtajo s skoraj pametnimi obrani okoli mize, na kateri je razširjen zemljedelstvo. Tuhtajo in požirajo ne samo nemško vinski kapljico, marveč tudi balkanske in avstrijske „vijalete.“ Tak ptujski „Srbi“ pogoltna vajaletov“ ravno tako lahko, kakor navadni človek par „grisknednov.“ Posebni naš vojni poročevalci iz Mahoričeve srbske krčme nam piše, da ima glavno besedo v političnikih in drugih zadevah velecejenja gospa Mahorička sama. S svojo kuhalico hoče vse pobiti, kar ne lej pred Srbi na trebuhi. Le kadar gospa Mahorička kašja, sme tudi kak drugi „Srbi“ ustaviti . . . Čujemo zopet od našega posnega vojnega poročevalca iz Mahoričeve krčme, da je gospa poskusila že „kriegerje“ mobilizirati. Prepričani smo, da bodoje ti možaci ponavadi vse, ki se našem stranijo s tem, kar smo biti v Avstriji dovoljenega. Izgubljeni smo, izgubljeni, — če dež ne bo sel.

Hujškarja v Ptiju pa zavzema v resni mere, ki se na vsak način ne strinjajo s tem, kar sme biti v Avstriji dovoljenega. V tem